

טו. קודם נט"י לאכילה יאמר תפלת השב של ר"י ז"ל ואחר אכילת המוציא יאמר בזה הלשון לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה אין אני אוכל להנאת גופי ח"ו רק שיהי' גופי בריא וחזק לעבודתו ית"ש ואל יעכב שום חטא ועוון והרהור רע ותענוג גשמי את יחוד קוב"ה על ידי ניצוצות קדושות של האכילה והשתיה הזה ויכוין כשהוא אוכל דבר מה או שותה דבר מה שהטעם שהוא מרגיש בפיו בשעת לעיסה ובשעת גמיעה היא פנימיות הקדוש' וניצוצו' הקדוש' השורה במאכל או במשק' ההוא וע"י האכילה והטחינה בשיניים והאצטומכא נברר הפנימיות מהמאכל שלא יעשה מותר להשפיע לחיצוני' ואז נעשו נהנית מהפנימיות והפסולת נעשה מותרות ונדחה אל החיצונים ויקבל אז במחשבתו שתיכף ומיד כשירגיש

אזה
זתי
מות
שתו
ז"ל

שער הה' פרשת עקב שער המצות

הש"ך דינים הנמשכים בא"י מסוד ל"ב אלהים שבה הנעשים מל"ב נתיבות החכמה כל אחד כולל מ"ם הרי ש"ך:

והנה השופר הזה ה"ם הקנה המוליא ז' קולות שבמזמור הבו לד' בני אלים גו' ואלו הקולות הם פנימות ומוחין דז"ן היואלים בבחי' קולות רוחניים פנימיים ואל הקנה הזה שהוא בינה רמזו רז"ל [ברכות די"ז] באומרים העוה"ב אין בו לא אכילה ולא שתיה כי אין בו רק קולות רוחניים ואמנם הושט הוא נמשך ויורד למטה עד בני מעים והאלטומכא משא"כ בקנה שאינו נמשך רק עד הריאה אשר משם נמשכים ללחא ז' קולות הנו' מכנפי הריאה ולכן הושט הוא כנגד העוה"ז ההחמון שבו אכילה ושתייה כי דרך בו נמשך המאכל והמסקה לבני מעים וזה הושט הוא כנגד חילוניות זז"ן ולכן וסט הוא בני' שט"ו ועס ה' של בינה הרי ש"ך דינים וכבר ידעת א) כי שט"ו הם בני' ז"פ אדם

הוי"ה דמ"ה שהם ז' מלכי אדום שנתבטלו והם חילוניו' זז"ן וז"ס שט"ו העם ולקטו וטחנו כו':

כוונת

האכילה עלמה ולהבין זה לריך להרחיב מעט בדרוש האכיל' ומה ענינה וכבר בענין ה' עינו' דיוה"כ נתבאר קלת ענין האכילה ב) ועתה נבאר הקדמה אחת רבת התועלת וכוללת והנה

בדרוש של השביעית התחלנו לבאר התחלתה וע"ס ג) דע כי בתחלת האילנות גאללו ז' המלכים הנודעים

וכאשר מחו וירדו למטה מעולם שהוא עתה נק' אילנות ד) הנה בהם היו כל העולמות וכל הגבראים גלם ובהם היו כוללים ד' עולמות אבי"ע ה) ולכן כאשר חזרו ונתקנו והובררו מן הסגים המעורבים בהם ולא הובררו בפעם אחד ובבת אחת אמנם בתחלה הוברר כל מה שהיה בהם מחלק עולם האילנות בלבד והמוצח שבהם הוברר ונתקן ונעשה ממנו עולם האילנות והיותר גרוע ממנו נעשה עולם הבריאה ואח"כ הוברר היותר גרוע ונעשה ילירה ואחר כך הוברר היותר גרוע ונעשה עולם העשיה ויותר גרוע ממנו שלא יכול להתברר אז הוא נשאר בתוך הקליפות בסוד חיות ונשמי' אליהם כנודע בסוד י"א סמני הקטורת ו) והנה מכל בחי' אלו הנו' נשאר בחיות מהם בתוך הקליפות שלא יכלו להתברר אז והנה הם מתבררים מאז ועד עתה עד ביאת המשיח כי אז בלע החיות לגלג ויהי' כל הקדוש' מתבררת וכל הקלי' השאר לבדה בבחי' סיגים והרשעה כולה בעשן חכלה והנה עולם העשיה י"ש בו חלקים ובחיות והם ד'. וזה סדרן ממטה למעלה דלח"מ וכלי ספק שאפי' הדומם שהוא העפר והאבני' והמתכות וכיוצא בהם מוכרח הוא שיש בחוכם כח חיות ורוחניות המקיים אותו ויש עליו למעלה מזל ושטר המקיים ומגדל' אוהו וראי' לזה שאל"כ לא הי' יכולת בעפר להבדיל ולהלמיח זרעי' ודשאים והיא משתקקת אל הגשמים כאשה לבעלה וכמו שהאריכו רז"ל בענין זה וכאומרים נאמר פקידה באשה וכאמר פקידה בארץ כו' [הענין ד"ח] והלומח י"ש לו חיות ורוחניות יהיר' על הדומם שהרי י"ש בו כח הלומח וכח הזן וכח המגדל כנודע והב"ח יתירים על הלומח ובני אדם למעלה מארבעתן ולכן י"ש כח ויכולת באדם לברור כל ד' בחי' הנו' ולחקק' ולהעלותם למעל' עליו' למעלה ממדרגתו והיא מדרגת מלאכים כי יכול הוא לברור את הדומם ולהחזירו חלק מחלקי עלמו כמו שית' ב"ה בסוד האכיל' ומזה יעל' למדרגת מלאך וכיוצא בזה עד רום המדרגות כי ע"י אכילתם הדבר ההוא מבררין כמו והטוב והמזון שבו ומה שהוא פסולת ופיגים וזהמא מתברר בו בסוד יליאת בני המעים כנודע אבל הרשעים אדרבא מקלקלי' הכל ומה שהוא חלק אדם מורידין אותו עד חלק הדומם על ידי מעשיה' הרעי' וכמו שית' לקמן בשער הגלגול' ז) איך יש רשעים שברוב חטאת' יתגלגלו אחר מותם בבעל חיים שהם למט' ממדרגתם ועת' ע"י עונות' השו' אליהם ומתגלגלי' עמהם ממש וי"ש

הגהות וחידושים

- א) עיין סך חיים שער י"ח פ"א ופ"ה ב) שער הכוונות דרוש ג' דיוה"ב מנו"ש ש"ד ח"ב פ"א ופ"ב דף פ"ו:
 ג) לעיל פרשה בבר: ד) שירוב דקדס התיקן היה נקרא פולס הנקדים ואחר התיקן נקרא שולס האילנות כן כחז רנ"ו בשער ההקדמות ד"פ פ"ד: ה) ז"ל הייט כל העלמות הייט עולמות אבי"ע ולמה חזר וכחז ובהם היו כליות ד' שלמות אבי"ע ופיין נע"ח שט"ל פ"ג ובס' עו"ח ד"ה ע"ב וז"ל לא כפל לשון דמ"ש כאן ולמד"ג דכן ז"ל הנה בהם היו כל העולמות וכל הגבראים כלם נאלץ דבהם היו כליות ד' שלמות אבי"ע וכו'. ש"ס: ו) עיין בע"ח שער ל"ס פ"ג ופ"ד ושמ"ב פ"ג י'ס' מנו"ש דמ"ב ע"ח: ז) שער הגלגול' דכ"ב הקדמה כ"ב:

שיער הה' פרשת עקב שיער המצות מג

שעשו או אף גם צמים שזוהה אם יודמנו שם איזה מגולגלים או אף אם אין שם שום כפש מגולגלת זולתי הסיגים והקלי' אשר במאכל ההוא שהיה הבחי' הא' אם יהיה האדם הזה האוכלם לדיק ות"ח ודאי שלא די שלא יתערבו בו בנפשו אלא אדרבא יתקנס ויזרר האוכל מהוך הפסולת ויתקן כפשות המגולגלים ההם כמו שית' אבל אם האדם הוא רשע או עם הארץ לא די שאינו מתקן אותם אלא אדרבא אפשר שע"י מעשיו פוגם ומקלקל את נפשות המגולגלים שם או את המאכל ההוא יותר ממה שהם פנומים מלד עלמ' ונוסף על זה עוד צחי' ג' כי אפשר ג"כ כי אדרבא הם יתגברו עליו ויחטיאוהו וידריכהו בדרך לא טוב עד יגרמו רעה לנפשו לא יוכל להרפא וו"ס הענין של כמה בני אדם שלפעמים פתע פתאום הבא עליהם מאורע רע וקשה וממירין דתם ח"ו ויולחין מכלל הדת וכההיא עובדא דיוחנן כ"ג שנעשה לדוקי [ברכות דכ"ט] וכיוצא בזה והכל הוא כפי בחי' נפש המגולגל ההוא שנתערב עמו אם הי' רשע גמור או לאו. ודע כי מי שהוא ע"ה אינו מתקן שום מדרג' כלל ואפילו מי שמגולגל בצ"ח וזה עם הארץ אם אכל הבשר הצ"ח ההוא אינו יכול לתקנו ומכ"ש שלא יתקן המגולגל בלומח ומכ"ש בדומ' כי פשוט הוא שמי שמגולגל בדומ' ולריך לעלות ג' מדרגות אעפ"י שעולה אותה ביחד כנ"ל כמו אם יאכל האדם מעט עפר כו' כנ"ל עכ"ל לריך תיקון יותר גדול מאד ממי שאינו עולה רק ב' מדרגות ולריך תיקון וכח גדול לתקנו וכן מי שאינו מחוסר רק מדרגה אחת הוא נתקן יותר בנקל מאד ממי שלריך לתקן ב' מדרגו' והנה עם הארץ אין בו כח לזרר ולתקן ולהעלות אפי' מדרגה א' וכפי זה היה העם הארץ אסור לאכול אפי' דומם ולומח אבל להיות כי אין להענישו על מה שאינו מתקן ב' או ג' מדרגות ביחד ולכן הותר באכילת הדומ' והלומח אבל הבשר של צ"ח נאסר לו לאוכלו כיון שאין בו כח לתקן אפי' מדרג' א' מצ"ח לאדם :

ולכן ארו"ל [פסחים דמ"ט] עם הארץ אסור לאכול בשר אמנם הת"ח יש בהם כח לתקן ולהעלות מדרג' א' הטליונה והיא מן צ"ח לאדם בזכות תורתם והת"ח היודעים בחכמת הזהר בדרך הסוד יש בהם כח להעלות שני מדרגות והוא מלומח לאדם ומכ"ש מצ"ח לאדם והת"ח המופלחי' בחכמת האמת בצורפה יכולים להעלות אפילו מדומם לאדם ומכ"ש מצ"ח לאדם. ובוה הבין מ"ש בתלמוד [שבת דק"מ] אמר רב הסדא אנא לא בעניתי אכלית ירקא ולא בעתיירתי אכלית ירקא דאמינא אדמלאי כריסי ירקא איכול צשרא ואשבע וכלי ספק שהרואה מאמר זה ישחומם איך רז"ל סידרו בתלמוד דברים צבילים כאלו וצפרט שגראה ח"ו כמייעץ את האדם הפך ממאמר שלמה הע"ה אל תהי צבובאי יין וזוללי בשר למו כאלה מאמרים אחרים מבהילים את האדם השומע וכל דבריהם כנחלי אש סתרי תורה העלימו' מעיני הפתאים הצלתי ראויים לדעת סודם ולכן דיברו דרך משל ומלינה דברי חכמים וחידותם ואפילו שיחתם הקלה לריבה תלמוד. וזה ביאורו של דבר הנה אין עני אלא מן התורה ומן המצות ולכן א' רב הסדא כי לא בזמן היותו ע"ה הנקרא עני ולא בזמן שנחכם בתורה ובמצות הנק' אז עשיר לא היה אוכל ירקות ולמחי' והדבר הוא ממש כפשוטו והטעם הוא כנ"ל כי הנה בעניותו שהיה ע"ה בלי ספק שלא היה יכול להעלות ב' מדרגות מלומח לאדם ולכן לא היה אוכלם א) ואף בהיותו עשיר בחכמה אעפ"י שיכול לתקן ב' מדרגות ביחד מלומח לאדם עכ"ל לריך כח ותיקון גדול כנ"ל ולא היה יכול לערוח ערחה יתירה כיון אדמלאי כריסי ירקא לריך לערוח ערחה ותיקון גדול וארויח מעט הוא יותר טוב לאכול בשר צ"ח אשר צנקל יוכל לתקן כמה וכמה מגולגלים אשר בצשר ההוא כיון שאינו רק עליית מדרגה א' לבדה וגמלא כי הטורח מועט וההנאה והרווח גדול ולז"א איכול צשרא ואשבע לשון שובע ומלוי כרם לומר כי ההנאה גדולה כזה שצבורה מועט יתקן הרבה אבל באכילת הירקות הטורח גדול והתיקון מועט אכול ולא לשובעה :

עוד יש ענין אחר הלא הוא מה שנודט מ"ש רז"ל ב) אין הקב"ה מביא תקלה ע"י בהמתן של

לדיקים הגהות וחיודושים
א) - וז"ל אם צדיקה ע"ה לא אכל ירקא אלא צשרא הלא עם הארץ אסור לאכול בשר דאך כמו יפה לזרר. אמנם עיין בשער
הלקיחה ה"ב בדאשית ה"א ע"ג אמרום דרב חבתי היה מנחמת החסדים וזה היה יכול לאכול בשר תדיר בין בעמותו ובין
בנחיתו פ"י"ט : ב) תורה רבה פדשה הי' שרה ובשנת דף י"ב :

שַׁעַר הַה' פֶּרֶשֶׁת עֵקֶב שַׁעַר הַמִּצּוֹת

לדיקים בזה הוא עובדא דחמורו של ר' פנחס בן יאיר לדיקים עלמן לא כ"ש והנה יש במאכלות כמה מקרים כגון אם יודמין לפני האדם מאכל ובתוכו הערובת איסור כמו חלב או דם או נפל זבוב לתוכו או שאר מיני אסורין לאין קץ כגון טבל וכלאי הדרס כו' והנה האדם הנהיר תמיד במאכלו לפשפש בהם שלא יהיה בה שום איסור מהייעין אותו מן השמים שלא הבא הקלה על ידו ועיקר הדבר תלוי שיכוין הכוונה שנבחר וע"י כוונת אלו ירחיקוהו מן השמים מכל מיני אסורין ודבר זה נהאמת לי בעלמי אני הכותב דברים נוראים אין עת להאריך בהם (*). גם בענין (* א"ש נ"ב לני מעיד ע"ו ב"ה המים של נטילה יש בהם מים פסולין ומים כשרים וגם מאיסור זה נ"ד ח"י כמה פעמים יגלל האדם אם יכוין בכוונ' הג"ל בענין נט"ו. ומרע שנבחר כוונת (הר' הנ"ל מארי ז"ל), האכילה נבחר ענין שתיית המים שהוא ענין קלר :

דע כי כפי מה שנת"ל בענין המתגלגלי אפי' בדומם ובפרט מה שנת' בשער הגלגלים בדרוש הזה עלמו וע"ש א) כמה מיני גלגלי יש ועל כמה מיני עבירות מתגלגלים סוד המים והא' מהם הוא מי שאינו נוטל ידיו לאכילה וגם מי שאינו זהיר בצרכה הנהנין וגמלא כפי זה כי אין מעין זכור מקוה מים שאין גמלאים בהם כמה וכמה נפשות מתגלגלי לאין מספר וז"ס המעשה ההוא דמדרש הנחומא פרשת קדושים בזה הוא רוחא דרוה שרי בחד מעיינא דלא הוה מויקי לצריית' והוה תמן חד חסיד ושמו אבא יוכי איש לייבור כו' והנה כדוגמת איש הלדיק אשר מתעברין בו נפשות לדיקי' ומסייעין אותו בכל דרכיו למונעו מן החטא כך ח"ו אם האדם ישחה מן המים ההם ויכנס בו איזה נפש מתגלגל אשר במים ההם ואין יכולת באיש הזה לתקנו הנה יתעבר בו נפש הרשע הוא ויחטיו עד יורידהו לבאר שחה וכן עד"ז בענין האכילה אם האוכל יהיה ע"ה ויאונה לפיו המאכל ההוא איזה מתגלגל אפי' שיהיה מצ"ח שאינו רק מדרג' א' ואינו יכול לתקנו או אם האוכל הוא ח"ח ואינו יודע בחכמה האמת ויאכל הירקיה הנמוחין הנאים בהם הנפש המתגלגלת והנה אין בידו לתקנו אפשר שיתעברו בהם ויחטיו כנו' כי לכן לפעמים מודמני' מקריים ומאורעות רעות וקשות לאדם בפחה פחאום ועושה איזה עבירה גדולה והוא כי אותו נפש המתגלגלת היחה חוטאת בעבירה ההיא ועתה החטיא' לאיש הזה כפי דרכה ח"ס שנמלא לפעמים איזה לדיק ובידו עבירה א' שאינו יכול לפרוש ממנה והיא לבינת הנזכרת וכאלה פרטים רבים לאין קץ ב):

ונחזור לענין ראשון כי הנה מורי ז"ל בלכתו בדרך והיה שוחה מים ממעין זכור מקוה מים היה מביט ומכוין בשתייתו עד שבכח כוונתו היה מנרש ודוחה משם אוהו הרוח או הנפש המתגלגלת שם. ולאחר כך שוהה מן המים ההם. ואח"כ היה הרוח ההוא חוזר למקומו וכמו שבכתבו לעיל בשם מדרש הנחומא באבא יוכי כו' כי יש כח בתהומים לגרש את הדוחות רעות ולכן היה מורי ז"ל מזכיר אותנו מחד שלא נשחה המים ההם בפה. ר"ל שלא יניח האדם פיו על המעיין עלמו וישחה אבל בלכתו למעיין ישחה מעט כל שהוא ואח"כ יקח המים בחפניו וישיה בפיו והאגס אחר שכבר נעקרו המים מן המעיין או הצור והובאו לבית אין חשב כלל לשחות בהם ועכ"ז טוב הוא לשפוך מעט מים קודם שישחה וכנו' במסכת חולין דק"ה צבי רב פפא בזהו עובדא דיוסף סידה ואלו הם הכוונות שיכוין בצרכה המים. ברבת שהבל שהכל היא יסוד והשפעתו נגלית אח"כ ע"י המלי' הנק' דבר כי היא קבלה השפע ממנו וז"ש שהכל נהיה בדברו והנה יש בצרכ' זו ג' היביות כנגד ע' יודין שיש בד' הוי"ח ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן פעולים ג"י מים ואח"כ כששוחה את המים יכוין אל הס' יודין הנו' שהם בגי' מים ואח"כ יצרך בצרכה הארונה שהיא צורא נפשות כו' ולריך לדייק ולומר על כל מה שצראת להחיות כו' לנוכח ולא על כל מה שצרא דרך נכחר :

ומעם היות בצרכ' זו כללות כל הנצראים כמ"ש צורא נפשות רבות וכי' וחסרון וכן על כל מה שצראת הגרות והירדשים (* בשער הגלגלים דף כ"ב ע"ב: ב) ונשער הגלגלים דף כ"ח הקומה ב"ז כהנ ס"ב אחר אם היא נשמה שבה פחה פשט ראונה לשולם כמו דוד המלך ע"ה יש נה אחיבה יקשה להפריד ממנו הקלי' ע"ש ולכן אין לפרש ארר מדותיו ית' אף (א' אחר הנדיקים אף אם יסתי ע"ש :

(* בשער הגלגלים דף כ"ב ע"ב: ב) ונשער הגלגלים דף כ"ח הקומה ב"ז כהנ ס"ב אחר אם היא נשמה שבה פחה פשט ראונה לשולם כמו דוד המלך ע"ה יש נה אחיבה יקשה להפריד ממנו הקלי' ע"ש ולכן אין לפרש ארר מדותיו ית' אף (א' אחר הנדיקים אף אם יסתי ע"ש :

שער הח' פרשת עקב שער המצות מד

שבראח כו'. הטעם הוא כנודע כי מן המים שהם בחסד הם נברא' כל הגפשות בסוד אברהם איש החסד שנאמר בו ואלה הגפש אשר עשו בחרן גם שאר הגבראים נמשכין משם וזפרט כל ענין חסרון של הגפשות שהוא מזונ' אינן נברא' אלא מן המים המגדיל' הלמחי' והזרעי' והתבולאות ואפי' הצ"ח לריכין להם כי הם אוכלים הלמחי' ונמצא כי שורש הכל הם המים ולכן כולם נכללו בזכרת המים ואמנם כוונת הזכרה האלו עלמנן הם כשאר כל זכרות הגהינן אשר כבר נח' כוונתם בשער התפל' בדרוש' והקדמות הראשונות אשר שם קודם התפל' עלמה יע"ש א):

ונהזור

לכוונה האכילה הנה נתבאר לעיל ב' בחי' בענין האכילה. הא' היא בירור המאכל בעלמנו הטוב שבו מן הסיגים המטורבי' בו ע"י חטא אדה"ר וגם מה שהיה מעורב בהם מהחלת ברייתן מששת ימי בראשית כנ"ל. והב' היא ענין תיקון נפשות המגולגלי' הנמצאות במאכל ומסקה ונבאר כוונת בחי' הא' כי הב' לא קבלתיה ממורי ז"ל הנה טרם שיאהל האדם לריך שיכין לבירור הטוב אשר במאכל שהוא מן הרע המעורב בו ע"י כוונה זו שנבאר עהה. ודע כי יש כוונת אחרות גדולה מזו בענין בירור האכיל' והנה מנוח היה אוכל זכונה זו שנת' עתה וזש"ה שם והוא פלא אוהיות אלף כי כל כוונתו היחה בסוד אות האלף אשר היא בחכמ' כמו שית' ולכן נגלה לו בבחי' פלא ילהיות כוונה זו בלהי עליונה מאד לכן ארז"ל ב) מנוח ע"ה היה כי החכם יש לו כוונה גדולה מכל זה ולכן אמר לו המלאך חס תעלרני לא אוכל בלחמך לפי שאין כוונתך זו כ"כ גדולה אבל באברהם נאמר ויאכלו אוכלין ממש כמ"ש רז"ל [מד"ר פ"ו] וגם כזה חבין שם מנוח כי היא מלת מורכבת מ"ו נ"ח והיא כללות הכוונה שנבאר עתה שפולים מ"ו ונ"ח ולהיותו מכין כזה ועושה בירור הזה תמיד כל ימיו לכן נקרא על שם זה מנוח וזה ביאורו הנה נודע כי כל בחי' שבעה המלכים לא נתבררו אלא ע"י החכמ' הנקרא מחשב' כנו' בזוהר פקודי דרנ"ד סוף ע"ב וזכרתי פסולת מגו. מחשבה וכו' ובמחשבה אחרירי כלא :

גם נודע מ"ש צפ' ויקרא ד"ד אכלו רעים לעילא דא אור"ח דתמן אכיל' ולכן לריך לבין צעת האכילה אל אות אלף שהיא בינה כטודע בסוד מ"ש [שבת ק"ד] פרק הבונה אלף בית אלף בינה ותכוון בליורה אל החכמה כמו שית' ואמנם אם תוכל לבין כוונת אלו בהמשך כל זמן אכילתך הוא דבר גדול ולפחות תכוין כוונ' זו כשאת' אוכל אותה הפרוסה של כזית דהמוליא אשר זכרת עליו ותחלה תכוין כוונה קלרה דרך כלל וזו היא כי הנה ענין הבירור ע"י ל"ב שינים שהם כנגד ל"ב נתיבות חכמה המבררין הכל כנו' דבמחשבה אחרירי כלא והם הטוחנין ומפררין את המאכל ועי"כ מתברר האוכל מתוך השפולת כדרך הרחיים הטוחנות התבואה ואח"כ מתפרדין הסובין והמורסן שהם הקליפות מן הקמח שהוא האוכל משא"כ קודם שנטחן שהיו דבוקים יחד בתכלית. והנה ש"ן בגי' אחריים דהוי"ה דיודין דע"ב שבחכמה שהם גי' קפ"ד ואחריים דהוי"ה דס"ג שבבינה שהם גי' קס"ו וקפ"ד וקס"ו גי' ש"ן כי השן עוונת בחיבור אור"ח גם תכוון כי ל"ב שינים אלו הם רמוזים בליור אות א שזורה יו"י יוד לעילא יוד לתת ואלו באמלעיתא וכבר נתבאר בתיקונים סוף תיקון כי אות א בליור יו"י היא בחכמה וזו הא"ו שבאמלע לריך לחלקה לאורכה ותהיה שני ווי"ן זו ע"ג זו כזה א ואלו נמצאו יוד עלאה עם ואלו עלאה הם י"ו שינים העליונים ויוד ואלו התחתונים הם י"ו שינים התחתונים. ואח"כ כוונות פרטיות זו אחר זו והם ה' כוונות והם מ"ו ונ"ח ולחם וד"ק ופ"ד וזה עניינם. החלה תכוין כי הנה שני הלחיים הם הלועסין המאכל והם. סוד אור"ח שבהם ענין האכיל' בסוד אכלו רעים לעילא כנו' לחי העליון אבא לחי התחתון אימא ותכוין כי בלחי העליון יש א וליורה יו"י היא בגי' הוי"ה ובלחי התחתון יש אלף תתאה וליורה יו"ד א והיא רומזת באימא שהיא ד טקבא ותכוין כי שדי אלפין אלו יו"י ויו"ד הם בגי' מ"ו שהוא מלוי ההוי"ה דע"ב דיודין לרמח שאעפ"י שהם שני אלפין א' באבא וא' באימא הכל הוא באבא לבדו ג) אלא שהוא בסוד

מו"ב

הנהרות וחדושים

(א) עיין בשער הסט"ז ד"ג וכשער מאזרי רש"י פ' פקב ועיין בנה"ש דף יח: ב) ברשת דף ס"א ערוכין דף י"ח: ג) עיין פנ"ש שער ה' ח"א ס"ה בהג"ה למר אהרן ובהנהות וכיארדים שם ע"ש:

שער הה' פרישת עקב שער המצות

חו"כ שבו בעלמנו ולכן שהיה נרמזים במלוי ע"כ אשר באצח כי הגה המחשבה לבד היא המזכרת כנז'. בוונה ב' תכוין ששורש מליאות האכילה תהי' רמוזה באלו הלחיים כדי שיהיה בהם מליאות לעמון את האכילה:

וזה כוונת' פשה אלפין המזכרים החוזר לליירם בליור הנ"ל שהחלק אות ו' שבאמצעיתה לשני ויין ואז תהיה ליור אלף הראשון' בליור' יו"י כזה וליור אלף השניה יו' ו'ד כזה וימנין אלף הראשונה בנ"ל כתיבו' שמה ומנין אלף השניה גי' יהו"ה ומיבור שניהם יחד גי' אל' יהו"ה עם הכולל שהוא גי' אוכל והרי נהבחר איך בלחיי' נרמז מליאות האוכל וכתוין כי הגה כל אלף מאלו בחלקת לשני חלקים כנ"ל שהוא י' עם ו' עי' יוד עם ו' תחאה וכן אלף השניה היא י' עם ו' עי' ד' עם ו' תחאה ותכוין לכלול חלי התחנה של האלף הראשונה בחלי התחמון של אלף השניה וחלי העליון של אלף העליונה בחלי העליון של אלף השניה וז"ס הבן בחמ' וחכס בזינה כי שני אלפין חלו הם בחו"כ וחוזרין ונכללין יחד. כוונה ג' תכוין באוכל המזכר שיהיה לחם מהוקן ונגמר והוא ע"י שהכוין אח"כ לחבר שני ליורי שני אלפין הנז' שהם בנ"ל כ"ח עם הליור הא' שליירנו באו' אלף השני' שזורה יו"ד ואז יהיה הכל גי' לח"ס שהם ג' היות הנ"ל בציאור המוליא לחם מן הארץ. כוונה ד' תכוין לעמון הלחם המזכר ע"י ל"ב שיניס ועי"כ יתברר האוכל והקדושה מחוך הפסולת והקליפה כדמיון השמן שאינו יולא מן היות אלא ע"י הטחינה וכן אין הסובין והמורסן נפרדין מן הקמח אלא ע"י הטחינה וגמלא כי הכונה היא להדק הלחם ולכתוש אותו ולעשותו דק וזה על ידי שהחבר שתי הכוונ' נו"ו ונ"ח ביחד שהם הראשונ' והשניה ושניהם גי' דק והנה חס תחבר כוונת לחם וכוונ' דק יהיו בנ"ל יעקב ואם תחבר כונת מ"ו ונ"ח וד"ק יהיו גי' ילחק ועד"ז כוונ' אחרו' שמעתי ממורי ז"ל ושכתבים:

כונה חמישי' תכוין לבצוע המאכל אחר שנעמון כי שם בהלשומא הוא גמר הבירור כי אז מתעכל המאכל והטוב שבו מההפך לדס והמזון הולך אל הכבד ומתפשט בכל העורקים והאיברים כגודע והרע שבו יורד דרך בני מעים ויולא לחון וזה ע"י שתכוין לחבר הכונה השנית שמספרה נ"ח עם ליור האלף הראשונה שבכונה הראשונה של חשבון מ"ו כי ליורה גי' כ"ו והנה נ"ח וכ"ו הם גי' פ"ד והוא סוד אותיות אחה"ע שבגרון בבית הצליעה שמספרם פ"ד וגודע כי הם באימא וגמלא כי החיך שהוא חכמה דומה המאכל בגרון שהיא אימא ולכן לא חיברנו עם אותיות אחה"ע שבגרון רק ליור אלף עליונה שהיא באצח ולא האלף ההחמו' שהיא באימא. גם חכוין כי פ"ד היא בנ"ל חנוך והוא סוד **מטמדרין** שהוא כולם היצירה וכו ענין האוכל הנז' שהוא בנ"ל אל הוי"ה שביצירה וכמבואר אלליתו בדרוש השבתות וי"ע ומול המופד כי אוכל נפש הוא ביצירה וכמ"ס בהחלה הדרוש הזה וכמו שיהבאר עהה בע"ה א):

אחר כך תכוין לחבר כל הכונות הנז"ל יחד שהם מ"ו נ"ח לחס ד"ק פ"ד שכולם הם בנ"ל ש"ע נהורין וג"ז הוא רמוז במלת אוכל שהוא אל הויה והנה חס הנולא בם אל במילוי יעלה קפ"ה וב' פעמים קפ"ה הם בנ"ל ש"ע נהורין ומעט היותה ב' שמות אל"ב) שמעתי ושכתתי ואיני יודע איזה מב' אלה הפירושים הוא מה שמעתי והיא חס הם אל הוי"ה שביצירה הנק' אוכל ואל' אדנ"י שהוא בעשייה הנק' אכילה כמו שנבאר או חס נאמר ששניה' ציני' והוא כי אל' בנ"ל קפ"ה כנז' וגם שם יהו"ה ביודי"ן האחוריים שלו הם קפ"ד ובכולל קפ"ה ושניהם הוא ש"ע:

ועתה נבאר מי הוא האוכל ומה היא האכילה. דע כי כל בחי' האכילה היא בעשייה שהיא הנקבה המקבלת שפע ומזון מן היציר' הנק' אוכל כי האוכל הוא אל' יהו"ה שביני' וגמסך אל העשיי' הנק' אדנ"י ואוכלה אותו וגעשית אכילה ולכן אוכל בנ"ל אל הויה ואכילה בנ"ל אדנ"י ולריך לכלול מדת יום כלילה ומדת לילה ביום והוא כי בשעודת היום תכוין אל אכילה שהיא בנ"ל אדנ"י

הגהות וחידושים
 (א) לעיל ד"פ ונחזיר לבאר ענין רהייה וכו' נה לעיל פרשה בבר ד"ה ממלא' צני'. דרוש גי' דיו"פ פ"ח
 פ"ה מספר הקרא קדש ב) עיין לעיל בהקדמת שני"ג דף ב' פ"א ובהנחות ומדומים אות ה':

מדבר. ועולם שעבדים חסס כלומה ואוכלים לחם בעלי חיים ומחצלי וכשחזר ואוכל חיים האדם לבעלי חיים מחצלי יותר ובחוק האדם מהדבר. וקליפה נכס עם זה הוא נעשה לחם שאין כל חופלות. וזה הוא הקליפה ראהיונה שבכל הקליפה סוף עין שנלמד זה לא האחר לו. ומגליך ראהיונה לחוק שאין זה ממש וזה מחוק קליפה עשה סעבשים. וכן בפסוק האבלי' לך לנכות עשתי קודם האבלי' כמש' רז"ל (א) השמי' נקבו עיבר משום אל השק"ו חיה נפשוטתים ס"ח לחיות מ"ח דחיתת נפש הוא כולל חיות. והעמם שבשארם אוכל קודם שיפטר עליו בין שדיון קליפה עשה דבורה זו אף כשיחבל ויזלם להעלות האבלי' מעולם לעולם ולבדד אותם מהפסולה לא יועיל בין שהקפידו בחביו הדבק בו הקליפס.

ומה שמחבר יותר נבלע בשאר האבליים כנגד יצרס. והמחבר יותר נכנס בלב שהוא מלך כנגד אלהי בחוקים שמהעלה לעשי' ויצרס בריא' אלהי. וכן בחובת סיס מכל די יסודות מיוסד הדומם מלא ומיום שהוא עשה. ומיוסד כלומה סילת ובחוק ויון שהוא יצרס. ומיוסד בעלי חיים לאן ובקר בבשמי. וחורים ובני יונה בניף שהוא בריא'. והמקריבים לחם שהם ככנס ליום וישראלים והעבדים עמם שהם מקריבים לח עמם הוא אלהי יום שנלכל לאשים וזה לחצו לאבו והוא עשים. ויש רוח והוא יצרס. ויש ימימות והוא בריא'. ויש להי' והוא אלהי'. והענין הוא שבין שנפלו היצירות של אור בחוק הקליפות קלף נעלו דומם וקלפת בלומה.

וקלפת בעצמי חיים וקלפת בחדרה ופיסק' אחרים לחן לך עש מלמעט שאין לו שר מלמעלה שחכם בו ואחר דל. דסינו סכמ' של ארץ שנפלו וסס מגדלי' לח הכל עד שמעלים לחם ע"י בני אדם שבחדרי' לח טעמו מהקליפה וגו' הסודים החורים שלא לערוט כלאים ולא להדביע כלאים שלא לערפש סניטיות של ארץ הם הוא ולא יעלו כסיון ופיסק' בחוק שהם בים קיים סיס הקדש להעלות סניטיות ולבגדים. ועכשוו שאין נקדם הפילה הוא בחוקים הקדשן ופיסק' בבקר לרף האדם שיפום ויקרף לח עליו וזהו יחוק קליפה עש

בעצבים והסיר אותה חסס כמו שאמרנו. ואחרי נכנס סניטיות ויבשה ראהו שלא יחשו יצרס קליפות. ובחוק שהם חלת סיס כדי שידרו סניטיות. שהם ברחים מלך דין החוק של החלת. ואחרי ילבש החפילין של די כנגד עולם סכמ' ואל"כ עולם חלמי' דסינו הפילין של ראה ומקדד חיה בראשם שלא להניח שום חיון לעי' ונאלם שכלו די החפשים החוקן עולם סכמ' שכל עולם עולם מחביע ומסיר הקליפי מסס. והיך ערוץ להעלות עשים ליצרס. וכן היצרס לבריאה וכן בריאה לאלי' לקבל מכם האיר ואחרי ירד ובשעם שאינו יורד להם האור מלמעלה הוא דרך מכל לאלים שם רחוק ממנו ממוע מים בלרף שדחוק מתקומו והשפור עד שגייע שם אלל הצניע אז ירד הצניע למטה שחם היחול להפיר מלמעלה מתקף ממוע ולמטה לא יוכל לפי שבסמם בראש עליו ועורדים אותו ועוד שאין לחיו שיהנו לראש ויחסם שיקך להביע אותה אלל חם הוא חסבו הדבס וסינו מעלה החודה. ועוד לרף שיעלו לאלי' להעלות לח סניטיות של אור שידרו ולכתי' בש' ואל"כ כשיורדי' יורד אור להם להעמיד' לכל עולם כפי הדרף לו. וכיור סדר הפלים הוא שעי' לדיבדו הפלים שהיא סיוה מפלב טעמי' וזכ' בעשים עם סיור' לבריאה. ובשמתוין בהפילתו דסינו רשות' הוא מעלה בריאה ועם המחשבו' הוא אלהי. והענין שבעשים הוא עולם ומלכה לראש חסס. וכן יצרס מליכשה מן הטעיה שבה וכן עולה ועונבה סיור' לבריאה וכן עד שמגביש' למלכות שכל' וזכ' בחוכם כנקודס. וכן הראה בגובה שבו נקודס בחוק ראהיונה ויש סירף עליהם האור הנין סכמ' דסינו המתגוש של בריאה כן סמלכות והוא לחלי גוקן לפי שמדך הפחוח הוא חיון. ובשפיר סניטיות או אינם בצד נקודס ללא כלום הוא צמוד פליף והוא מהמדה. ולאחר שבלומבדי' העולמות מלכות אז הוא עולם ומהיהודה עם ז"ל ע"י מחכבה הפפלא דסינו ו"ס שהם נקי בניס לאורה דסינו ויש ואלו להם בניס דכרי בני' לחם לפי חלסיכס נהי' הוא ז"ל חלסיכס הוא הנוקי ופיסק' עולם הפפלה עד מקום סכמ'. ואינה עינם יותר לפי שחפס' הוא

במלכות מה שאין כן ע"י קיראת החורה שיעלו עד למעלה דסינו לטורד

לחיות' שלה וגי ויסו שלו שסס פי לחיות. וגי סיויה בראש אלהי בעצמו של בראש וכן בעצמות כורן גם שבלי' אלו מחזור ואלו מטינס. ועם כי אחינו שפאים של ראש ממקום קרוב סם מחוד חוזר ולקום שסס לחיה לקליפה אבל כל זקן גם שבאים מאור רחוקים מאור ירד כשיורד אור של חמה לבנה הוא סכום בנתון ובינס דיון מהענין מינס ואם סיס שום להבטח ראהי שסס חוקף האיר סיס שער ולכן מדחיה בריני. והגנין לה. זה שפחה סבימה שפחה מעלמותה אלו ספערות וסביבה אור החמה כחוקף ואינו יכול ליכנס בנתון נכנס האור באלו ספערות וסו (סכמ' קליפי) זקן אחרן כורן סס ספערות ואחרן הוא האור שחוקבם שפח מהחמה ולכן סיס סכמ' עובס שמה בגדים חי מדות מבינה ולמטה וחכמה מלובס באלו סממס וזה כורן יורד עד ראה ז"ל וחיוג זה כורן לא"ה יורד האור לא"ה על יום ומהגלס דיקנול ד"ה כי יסוד ראהי מלובס עיסד דרבה וסימ' וכסמ' בדבע של ז"ל ואור אלו בני יסודות בעם בצמקים ספערות וילאו ספערות כי עיך האור הוא מלך בינס לפי סכום מעלה ודינון מהענין מינס ולכן ספערות דיקנול ד"ה סחורות. אמנס כאשר בעם אור ספערות של אלהי באלו היסודות מתדבדכן כיכ עד שמקבלי' ספערות של ז"ל אור של יסוד חמסס דלא"ה יאו סחורות ספערות של ז"ל. וזה דווקא כורן עניין אבל זקן החוקן לעולי סחורתי לפי שאינו מניע שם רק עמם של יסוד אלהי וזקן עליון חיוג אלהי וזקן החוקן בין ז"ל. וכאשר נחשבו כל האלי' נחשבו דר"ל א"כ בחי' כהן. וראה סני' בחי' חמסה. וראה בני' בינס. י"כ במוחין סביד וכסמ' חקנו בלן בני חיתת סני' אמנס בראה סכמ' אנוי בבלל סלפי' כי חם בראה סני' מילמות חמה וסס המחלח סחוריס בראהיט לרמח בנס בראה סכמ' בלול שם חלה סחיה בבלל בראהיט שאנוי מתחיל האלי' כי חם מראה סני' בראה האה סכמ' בלוי' ואחר בני' לרמח שבה ככלל גם בראה סני' סכל החיקוטי' שכל ע"י בראה סני' סני' ברה שום כתי' בריאה ויחוקן. ואל"כ סס סמתי' בסוד לחת. לחת ולחת חייב כחלה נס'קן. ואל"כ סס רמו לאבא וחל' לאס. סלקן מלכות והסקן חקן של קליפות וסו לחומי' סיסס ססו וססו ע"מי:

דרוש כבר ידעת סוד המלכי' דחיו עד שחזר ויחוקן סמולמות ויברד האור מתוך פסילה והטיב מן סרע דסינו סקליפי ויצר טעמו טוב ותקונו כיו מנסי' כל עולי האלי' והחבר החיו וחקון עולי סכמ' וחקון אחריו ולהבדד עולי סיורס. וחקון אחריו ונהדר עולם עשים. (וכהר דרע בעמקי' סקליפי' וזה ברה ס' לח האדם כגול מכל הסולמו' כמיס רז"ל (א) סכמ' ים בו קלפת מעליוטי וקלפת מהחחויס. לפיכך ים בו נפש מעולי' ששים וסינו ס' סמוייס. ורוח מעולי' סיורס וסינו' ו' ונפשה מבראה דסינו ס' רכמנוה שבהם ונפשה להשם מעולי' האלי' דסינו' שבהם והגמד' לביות בעולי' סכמ' החחוקן לקדד כל סניטיות. ולכלול חית' זה צור שחם סיס בעינס סחמטי' לא סיס מן שוקבד סני' סחמ' ופיסק' סנינו בניע' לענדה ולבמרה (בראהיט בני ע"י) לענדה סס מלוח עשה. דסינו סכמ' וסממס' מלוח שסס סכמ' ו' ס"י שמתק' סכמ' עם סכמ' וסם סכמ' סיס סעולם מחוקן וסקליפי' נפלו למטה. מ"מ שאלד עדין קלפת גטור' לפי סלנטרן סיווג להוירד סרף סולדך סכמ' וסס רק סחומי' סכמ' סכמ' סיו זכיס מלך. ואם לא סיס חופס' סני' סעולי' ככאר קך וסיס מילוד ע"י מחוקן וסס סולרכו לשלל וענו סקליפי' וכיס באל"ה סיס זה נבדד חלה בבריאה לא סיס כ"כ מבורד וכיס בעשים וביצירס וקלפת סיו סקליפי' מתחוקן וקלפת סיו סכמ' לכס וקלפת' סיו בקרובי' ככן חראה כמס סיוות ים סקליפי' מתחוקן וסם סכמ' סני' סקליפי' סכמ' וסכמ' לו סקליפי' מעש' סיור' לא חכלל לרף שום ע"י כקדוסה באל"ה סיו דסינו סכמ' ורע דסינו סכמ' סכמ' סכמ' ים ע"י ורע. ביצרס סיו סם סכמ' וסרע סם סקליפי'. ובכאלל אדם ממנו עירב סרע עם סכמ' וסכמ' סקליפי' ויחלף סכמ' בל סעילמו'. סכיון סיס להם סליפה סם לחמוי' מעולי' לטו'. בחוקן סחור וקלקל כל סעילמו' שסמ'ק עליו סקליפי' ובו ככללו כל סעילמו' ונפלו והיך בירור חתר מחדש ולפי' נזרס עליו מוחס חוקף וציד סלי אפטר לו לחיות סלרף שינחו סיס כמס פעמים עד סכמ' שסם ופעם ויחדרו קלפת מעמ' מן סכמ' ופיסק' לרף עיך ובידקן. וסכו סוד סכמ' סכמ' סכמ' :

וענין סכמ' הוא סכיון סכמ' כסמ' בעמקה דהסומ' רכמ' חורדי' ועולים ד' יסודות סכמ' דומס וסימ' וחי' בלתי מדבר. וחי

הגהות. א) מנינה דרש' ע"ה. ב) ברעח דכ"י כ"ה. ג) מר' כלימ' ס' י"א וסוד' יחז' דף פ' רע"ה